GOSPINA KRUNICA

GOD. XXI. ZAGREB, LIPANJ 1936. BROJ 6

„KRUH SA NAŠIH EVO NJIVA RIJEČJU TIJELOM POSTAJE"...

U posljednjim proljetnim danima talasaju se pod laganim povjetarcem zreli pšenični usjevi... Talasaju se, i svojim talasanjem dozivlju kršćanskoj duši na pamet ono božansko otajstvo ljubavi, koje za svoj osjetni temelj ima »kruh sa naših njiva i vino iz naših vinograda«.

PRIČEST APOSTOLA (Naslikao Schleibner)

I Crkva, koja uvijek tako odlično pogađa i iskorišćuje veze liturgije sa životom čovjeka i prirode, postavila je u ovaj kasnoproljetni ugođaj svoj svijetli Tijelovski blagdan. I kad ovaj blagdan na svečanoj procesiji, kroz sunce, cvijeće, zelenilo, sagove i zastave dostigne svoj vrhunac dojam će biti potpun, radost će biti duboka, potpuno blagdanjska.

No sve to još je uvijek samo okvir ... Okvir za sadržinu, koja se ne može obujmiti, jer je otajstvena, božanska. Božanska toliko, da je dostigla vrhunac Božje moći, i zaustavila se na posljednjem očitovanju Božje ljubavi ...

Euharistija! Jedna sama riječ, a čitava povijest ... Spremao ju je i nagoviještao božanski Učitelj u mnogim besjedama, u raznim činjenicama i u tolikim čudesima ... Obećana je bila u danima sreće i u časovima vedrine i utjehe ... No ostvarena nije bila tada. Krist je njeno ostvarenje odložio do najmučnijih i najtjeskobnijih časova svoga života, do predvečerja svoga posljednjeg stradanja. Kad je u čovjeku ljubav, odanost i zahvalnost prema Bogu umirala, Euharistija se je rađala ... Dobrog Učitelja ništa nije moglo spriječiti da izvrši svoju osnovu. Ni predosjećaj nevjere, izdajstva, odricanja, patnje, krvi i smrti. Sve je to kao teška sjena već mučno padalo na dvoranu Posljednje Večere, ali on uza sve to, svijestan svega dosega svoje nove ustanove pretvara kruh u Tijelo a vino u Krv svoju te im ljubezno pruža s riječima: »Uzmite i jedite — Uzmite i pijte«.

Posljednja Isusova ljudska i zemaljska gozba s učenicima njegovim bila je ujedno i prva njihova božanska i nebeska gozba. I njihova i naša! Jer riječi: »Jedite — pijte« nisu samo njima kazane nego i svima nama. Znao je naš Spasitelj da ćemo na duhovnom putu od umora klonuti i od žege sustati, ako se ne budemo jačali ovom hranom božanskom i krijepili ovim pićem nebeskim. Već prije, dok je još obećavao ovaj najveći dokaz svoje ljubavi, bio je rekao: »Uistinu, uistinu vam govorim, ako ne budete blagovali tijelo Sina Čovječjega i pili njegovu krv, ne ćete imati života u sebi«. A znamo, što znači ne imati života u sebi! Nemoguće je onda ni htjeti, ni željeti, ni zaputiti se Božjim putem, a kamo li k Božjem cilju stići ...

Smireni dakle i sretni idimo k toj nebeskoj gozbi! U vjeri, u ljubavi, u zahvalnosti! To je kruh, koji hrani milošću, to je vino, koje opija svetošću. Sreću nam i radost ti darovi donose već u ovom životu, ali je međutim njihov konačni uspjeh ostavljen za vječnost ... Akvinski Naučitelj kaže da nam je u Euharistiji zalog buduće slave. Ali tu sv. Toma nije drugo rekao do ponovio drugim riječima izreku samog Isusa: »Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ja ću ga uskrisiti u posljednji dan«. *L.*

Za sretnom budućnosti ...

Sadašnje prilike nas brzo zasite, pa želimo novosti. Pamet nam se rado zalijeta u budućnost. Htjeli bi rastrgati zavjesu vremena i razmotriti što nas čeka.

Događaji se izvijaju jedan iz drugog. Iz prošlosti i sadašnjosti razvit će se budućnost. I tu većina posmatrača stoji sa kobnim predosjećajima. Ta vratolomna pohlepa za uživanjem, za lagodnošću, za smiješnom modom, tolike utopije krivih načela i nauka kojima se sadašnji naraštaj opija, toliki plemeniti pothvati porušeni, spriječeni, ismjehivanje i temeljito zabacivanje vrlina, općenita materijalizacija: može li sve to uroditi utješnim plodovima, ili će naskoro po leđima zabludjelog čovječanstva udariti sedam olovnih bičeva?

»DJEVICE NEVINA, MAJČICE BLAGA, POGLEDAJ OVAJ NEVOLJNI SVIJET!« *(Naslikao Perugino)*

Prije svega treba se sjetiti da je Bog potpuni gospodar svega što je stvoreno. On stoji nad čitavim svijetom kao beskrajno mudar, pravedan, nepromjenjivo dobar gospodar. I danas Bog vlada svijetom. Znade On za svaku suzu pognute starice, za svaku misao mudraca, za svaki kret bezazlenog djeteta. Bez njegove volje ne pada ni list s grane, ni vlas s glave.

Ima doista ljudi koji rade kao da Boga uopće nema. Lome se po ovoj tvrdoj zemlji i nigda s nje ne dižu svog pogleda, kao da će ih zemlja usrećiti. Izgleda da ne vode računa ni oni o Bogu, ni Bog o njima. A ipak Božja misao i njih prati, Božja dobrota i njih čeka, da se osvijeste i uvide kako je užasno bez Boga, a Božja pravda bilježi sva njihova djela u knjigu života.

Ali kako tek pravednike prati Božje oko puno ljubavi, nježnosti, dobrote. Štiti ih od opasnih nasrtaja, u poteškoćama bodri, u nevoljama tješi. Često gorčine života divno zaslađuje.

Vanjski čimbenici koji utječu na čovjeka samo su sporedni, ako smo prožeti duhom vjere, ako radimo po planu Božje providnosti. A mi sami, uz pomoć i sredstva koja nam Bog pruža, možemo uza sve smetnje okoline ostati mirni i sretni u svome društvenom položaju. Čovjek je sam sebi najveći prijatelj, ali i najveći neprijatelj, jer mu nitko ne može prouzročiti toliko zla, koliko on sam sebi. Njegova budućnost ovisi o njemu samome.

Vjernost staleških dužnosti prema Bogu i prema bližnjemu temelj je sigurne i sretne budućnosti i mira unutarnjeg i vanjskog. Osjećaš li Boga kao vrhovnog gospodara svega, pa i tebe stoga, jesi li prožet sviješću da sve što radiš treba da radiš na njegovu slavu, spaja li te s bližnjim djelotvorna ljubav, onda se ne boj ničesa. Ako i čitava tvoja okolina pođe krivim putem, ti ostani čvrst u svome vjerskom uvjerenju, jer će doći dan Božjeg obračuna sa svakim. Pa ostali krivi proroci oličeni šarolikom zamamljivošću, ili nasrnule na tebe nedaće sa svih strana, ti možeš mirno klicati: »Ako je Bog s nama, tko će proti nas! Gospodin je prosvjetljenje moje i spasenje moje, koga da se bojim!«

Očaj dakle neka iščezne, jer u svakom pogledu uništava uspjeh!

Pa uostalom da nam i propadnu ovozemni ideali, pa da se udes i poigra s nama porugljivo, sve ako i vitlaju s nama životne neprilike, mi kao katolici, kao djeca Majke bolova znamo pravi smisao svega toga. Znamo da nas to vodi k vječnoj sreći, upravo kao i našeg vođu Krista, koji je okušao i bijedu i progonstvo i prezir i crnu nezahvalnost, a ipak njegova smrt — početak je njegove vječne slave.

Kakva će biti tvoja budućnost? To ovisi o tvojoj vjernosti Božjim zakonima.

Jurkov.

Oglas na vratima jedne crkve

Na vratima crkve jedne varoši, koju su na veliko posjećivali izletnici bio je postavljen ovaj oglas:

S. Ambrozije sretne jednog dana kod neke crkve jednu ženu, koja je bila veoma tašto i nečedno odjevena, upravo kad je htjela da uđe u crkvu. Svetac je zapita kamo ide.

»Idem u crkvu da molim« — odgovori ona.

»U crkvu? Pa tako!« prihvati sveti biskup. »Vi ne idete tamo da molite, već da vršite đavolsku službu, da sablažnjujete vjerne duše. Udalji se odavle, sablaznice. Idi svojoj kući da oplakuješ svoj sablazni život«.

Pa da ne bi bilo dobro taj oglas staviti i na vrata mnogih naših crkava nadasve po primorskim i turističkim mjestima!

»GLE OVO SRCE, ŠTO JE TOLIKO LJUDE LJUBILO!«

(Beuronska umjetnost — Maria Laach)

Isusovu Srcu

U žaru lipanjskog podneva molim Te, Kriste,
Za duše, u kojima još nije okopnio snijeg,
Kojima srce ledene ovijaju kore,
Makar da visoki ogorje brijeg,
Makar se od žege skrivali u hlad i more.

Jer ne znaju oni, da je Tvoje Srce peć,
A naše sunce: malena vošnata svijeća,
Koja bi sva se rastopila na Tvoju riječ,
Kad Ti ne bi htio, da nas Srca Tvoga sjeća.

Jer ne znaju oni, da je Tvoje Srce vir,
A beskrajno more, rosa proljetnog dana,
Koju bi u čas popila Srca Tvoga rana,
Kad Ti ne bi bio naš jedini zaklon i mir.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

Tajna njegovog smirenja

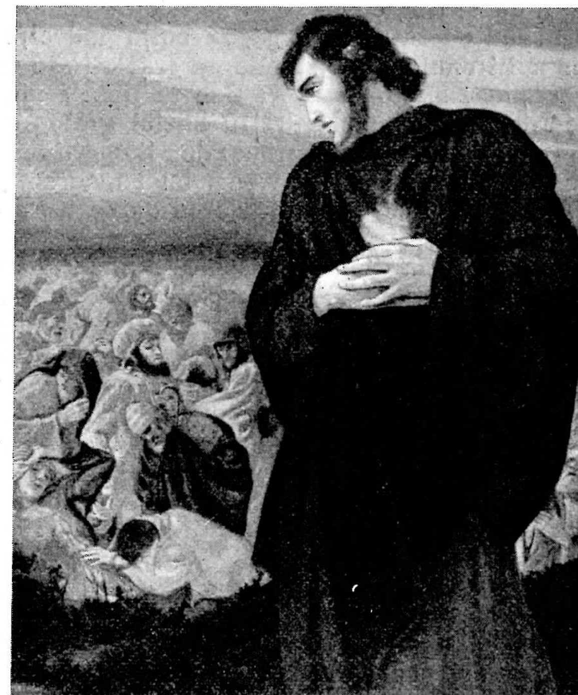
Vjetar je lomio pjenušave velike brazde valovlja o oštre crne sike i visoke klisure... Vitlao je morskom prašinom koja se, u daljini, bijelila i vijugala poput leteće magle. Šumi, fijuče i urla kao razbješnjena zvijer. Na ocrnjeloj, od mora izglodanoj hridi stoji vitak, blijed, mrk mladić. Oči mu gore žeđu ispitivanja, lice se razduljilo od boli a vjetar mu nemilice trga kosu. Uspravan je. Nepomičan. Ali duh mu ko zimska vatra plaminja. Nezadovoljan i nesređen. Već za ranih dana od roditelja primaše dobar odgoj a drugovi mu kriomice nature slabe, pogubne navike. Kasnije? Zavod mu u dušu ucijepi visoke ideale a knjige, za koje se smatrao dozrelim, kao i svjetovno društvo pritezale ga nevidno niskoj puti. Kao da se namjeravao podvojiti. Osjeća neko nutarnje uznosenje lijepome, svetim idealima, ali ga uto pritište i ono nisko i gadno u čovjeku. Nema odvažnosti i snage. Ne može se sasvim podati kalu zemlje (neko ga uzdrži od toga: pripisuje taj zagovor pokojnoj majci), a volja, pak, nije sasvim odlučna i nepopustljiva, da istrgne svaki niži poriv i uzdigne se visoko na krilima kreposti. Kao da hoće tijelo rastaviti od duha: duh prelijeće sfere zanosnih kršćanskih kreposti, a tijelo ipak... ipak... kao da bi htjelo da ostane na zemlji...

I kad sračunava izživljene dane često ih promatra u sjaju vječnosti: odurni su časovi nemara i podatnosti tijelu te ga omalodušuje što se ne mogaše da dovine Lijepome. Ponekad ih gleda kroz uzani, tvrdi okvir prolaznosti: mnogo je vrijeme prošlo u snatrenju i nezbilji, nije iskoristio zlatne časove ,koji se jednom samo prožive. I ta ga dvojnost kida, raznosi i razbješnjuje. Nutrina mu kao vulkan koji bi htio, kad bi se usne razmicale ,da izbaci kletvu na nebo i zemlju. A kad se smiri pomilovan toplim dlanom sunca ili zastrt srebrnatom mjesečevom ponjavom, uravni se nemirno more nutrine i zacari mir. Tad ga zanose veličajni prizori i slike Božje prirode te mu se čini: moram da izživim drhtaj sunca i zemlje, mjeseca i mora, vjetrova i klisura i sa svim tim da hvalim Stvoritelja. Odlazi u voz života da nastavi mučno, puno svladavanja i idejnih žrtava putovanje, s kojega će ponovo, nakon izvjesnog mira i tišine, da nadođe, razmrvljena, krava srca, na ovu hrid izlažući tijelo oštrim čeljustima vjetra, eda bi se tom otpornošću duhom uzdigao nad svoje zahtjeve tijela.

Ljetnog jutra, blagog toplog kao majčin cjelov, pred prošteništem Djevice u pribrežju kraj istarskog primorskog zaselka sve je vrvjelo od mnoštva. Pod uokruženim trijemovima se redaju stolovi krunica, molitvenika i svetih slika, narodnih rukotvorina i jela. Narod je zadovoljavao potrebama i duha i tijela, da se zatim svrsta u neprekidan niz što se ovih dana redao pred kamenom ispovjedaonicom. A oni već pomireni s Bogom ulazili u praznički slavljem ispunjen hram. Poslije podne se svrsta svečani ophod: barjaci daljih i bližih sela, znakovi Djevičine slave i moći te Njezin kip nošen od bose bijele braće. Kad se jednodušno otkine s usana ovog priprostog puka pjev na narodnom jeziku: »Zdravo Djevo, Kraljice Hrvata«... s tu-

đinske se puške otsklizņu taneta da pogode srca tog bespravnog puka. S posmijehom na usnama padoše junaci žuljavih ruku i opaljena lica... Među njima prislonivši glavu na široka prsa krupnog seljaka nepomično leži onaj mladić, kao da je sad smiren otpočinuo tijelom na čistom, toplom i smirenom srcu seljaka, a duhom u Bogu koga je jutros po Djevici primio.

Mladić mi se učinio u tom položaju obasjan nekom radošću koja mu je navještala za života, kao neki junak, heroj naših mutnih dana.

»ŽAO MI JE NARODA«
(Naslikala Helena Vurnik — Ljubljana)

Svakim danom se je borio, cijepao svoju nutrinju i, ma da ga je slabost pritezala niskoći, duh je ostao u visokom idealu i kreposti te ga jutros kralj ovjenča diademom čistoće i praštanja a večer mu spremi žrtvu života za domovinski ideal.

Njegovi roditelji mi dozvoliše da sredim i razgledam pokojnikovu kartoteku, pisma sastavke i knjižnicu. Tako mi dopane ruku oveća i podebljа knjiga obrubljena pozlaćenim urezom a pri desnom kutu crvenih korica udubljen bijeli križ. Otvorim. Na prvoj stranici je vještom rukom povučen crtež: bijeli se ljiljani na malenoj čistini visoko rascvjetali okruženi bodjikavim granjem; do njih protječe zablaćena voda kroz golo šikarje među kojim su porazbacani mnogi predmeti:

karte, čaše, puder, papirnati novci. Obuzme me osjećaj lakoće i disah spokojno kao da rastvaram papire svetačkih života koji su zamirisali i sred kužnog zadaha svjetskog razvrata. Prelistavam stranice s oznakom datuma, kao da se bojim zaustaviti. Na posljednjim retcima mirno ispisanim zastah i čitah:

... Jutros sam na ispovijedi plakao, jer griješim i kraj čestih sv. ispovijedi i pričesti i usprkos tako prevelikih milosti. Napasnik mi naturi: nijesam li možda označen kao grešnik i toliko kaljav da budem odbačen... Čeka te vječno prokletstvo — šaputao je zli duh. I plakah ne će li dobri Bog odvratiti svoje lice od mene, zato što se moja misao ponekad odvrati od Njega, ili bolje podvolja t. j. nešto što ja pobijedim ali trenutačno je sklono na grijeh. Nato će mi uvjerljivo dobri svećenik: Ne, sinko, dobri Bog te ljubi i vidiš, uza sve tvoje propuste Njegova te milost drži u blizini svetog oltara. Dok često valjano pristupaš sv. sakramentima: duh ti obgrli Ljubav a tijelo nastoji podložiti svladavanjem i žrtvama, budi uvjeren da te prati milost Božja. Moli i trapi se te budi uvjeren da će ti Krist biti pratiocem u Vječnost...

Ove riječi su me osnažile, razveselile, da se nisam nikada usrdnije zahvaljivao Isusu. Sve mi se je učinilo lijepim. Bio sam uvjeren da će me odsad zanositi samo kreposti i žrtve. Od sada će mi život biti pun osmijeha i mira, jer sam osvjedočen u Ljubav Krista, koji će me pratiti na samrti —«

Odahnuh. Bio sam ispunjen srećom mladića koji je poletio u zagrljaj Milosrđa ne svojom zaslugom već ljubavlju Krista. — Suza mi se otskizne niz lice i razvodni, zbriše posljednja slova »smrti«, kao potvrdu da je ostao u život. *Zvonimir Malić.*

Pogodila!

Vraćala se je jednom neka starica s polja, tjerajući pred sobom magarca natovarena hrašćem i travom. Putem je pobožno molila svoju Krunicu. Najednom se susrela s jednim mladićem, i to upravo u času kad je magarac revao. Mladić je držao da ima veoma zgodnu priliku, da iskaže svoj odgoj i svoje osjećanje te će tada starici: »Čuješ li stara, kako tvoj magarac lijepo odgovara na tvoje Očenaše?«

— Ne, dragi mladiću — odgovori starica, moj je magarac prevelika neznalica, a da bi znao odgovarati na moje molitve. On svaki put reve kad se tako, kao što sada s tobom, susretne s nekim sebi sličnim.

Iza ovog prijateljskog pozdrava obojica pođoše dalje svojim putem.

Jeste li svi poslali pretplatu? — Koliko ste novih pretplatnika našli?

Sv. Petar, apostolski prvak

(Blagdan 29. lipnja)

U ovom mjesecu, kada slavimo blagdan »prvaka apostolskog«, osvrnut ćemo se na život i djela ovog apostola, koji je uz svoga sudruga Pavla, čiji smo život promotrili još u mjesecu siječnju, toliko radio i trpio, da proširi kršćansku vjeru ne samo u rodnoj Palestini, nego također po ostalom poganskom svijetu, dok nije kao i njegov sudrug Pavao u Rimu, u tom glavnom gradu poganskog svijeta, za Krista i svoj život položio.

SV. PETAR PLAČE...

(Naslikao Karlo Dolci)

Petar se nije uvijek tako zvao, kako ćemo kasnije vidjeti, to mu je ime sam Isus nadjenuo, a njegovo pravo ime jest Šimun. Često dolazi također njegova točnija oznaka: Šimun, Bar-Jona — Šimun, sin Jonin. Otac mu se je dakle zvao Jona a majka Ivana bila je vjerojatno kći Aristobula, brata sv. Barnabe. Petar je imao još jednoga brata, apostola sv. Andriju, na kojega ćemo se u svoje vrijeme potanje osvrnuti.

Rodio se je u Betsaidi, lijepoj varoši na Tiberijadskom jezeru, gdje je Isust tako često boravio, tumačio svoju nauku i doživio toliko značajnih zgoda svoga božanskog života. Kad se je rodio, nije sasma izvijesno, jer bi nekoji htjeli, da se je rodio tri godine iza Isusa, ali je vjerojatnije da se je rodio čitavih deset godina prije Isusa.

Kao toliki drugi apostoli bio je i on oženjen, te nam je sačuvano i ime njegove žene: Konstancija ili Perpetua. No po svoj prilici kad je otišao za Isusom, žena mu nije bila na životu. Bavio se je i on ribarstvom, koje je bilo jedno od poglavitih zanimanja svih stanovnika naokolo Tiberijadskog jezera, a od toga se je moglo pristojno živjeti, jer je to jezero bilo veoma bogato ribama. No uza sve da se je bavio poglavito ribarstvom ne možemo zaključiti, da nije bio bar ponešto upućen u knjigu, dapače osim svog rođenog židovskog jezika mora da je poznavao i grčki govor toga vremena, koji je sve više prodirao i u kraj sjeverne Galileje.

Prije nego je Petar postao učenikom Isusovim, bio je učenik Ivana Krstitelja, Isusova preteče. A poznat nam je međutim trostruki Isusov poziv, upravljen Petru. Prvi je poziv bio samo nekako prethodan, i imao je da uspostavi samo općenite odnose između božanskog Spasitelja i Petra. Drugi poziv je učnio Petra učenikom Isusovim, a treći njegovim apostolom, da ga napokon učini apostolskim prvakom i svojim zamjenikom.

Značajan je već prvi susret Petra s Isusom. Kad je naime Petrov brat Andrija upoznao Isusa, požurio se je da o tome izvijesti Petra rekavši mu: »Vidjesmo Gospodina«. A kad ga je doveo Isusu, Isus ga pogleda svojim svevidnim pogledom te će mu odmah: »Ti si Šimun, sin Jonin, ali češ se zvati Cefa«. (Mat. 16, 18). Riječ »cefa« dolazi od armenskog »kefa«, dotično židovskog »kef«, a znači stijena, klisura, hrid. Ta riječ je kasnije prevedena na grčki i latinski: petra, a od toga je došlo i muško ime grčko-latinsko: Petros, Petrus, od čega je i naš hrvatski oblik: Petar.

Jasno je što je Isus htio s ovom riječju označiti, dotično zašto je Petru promijenio njegovo prvašnje ime Šimun. Htio je tada upozoriti na ono, što je imao osnovu da s njime učini, naime da ga učini stijenom, klisurom, na kojoj će sazidati crkvu svoju. To je međutim Isus konačno izvršio tek poslije svoga uskrsnuća.

Drugi je poziv Isusov Petru, dotično poziv da bude njegov učenik, uslijedio onda, kad je njega i brata mu Andriju opazio, gdje love ribu na Genezaretskom jezeru. Rekao im je naime taka obojici: »Dođite za mnom; učinit ću vas ribarima ljudi« (4. 17).

Treći poziv Isusov Petru, to jest poziv na apostolsku službu, zbio se je za onog poznatog obilnog ribolova na Genezaretskom jezeru. Poslije nego je naime Isus tom prilikom s Petrove lađice održao svoj govor sakupljenom narodu, reče Petru nek zavozi na dubinu i baci mrežu. Petar kao da se čudio Isusovim riječima, jer je već tako dugo, a uzaludno ribario, te će Isusu: »Trudili smo se cijelu noć i ništa nijesmo ulovili, ali na riječ tvoju bacit ću mrežu«. Ispunjenje naloga Isus je nagradio čudom! Od množine riba mreža je pucala, tako da se je Petar zbunio pred tom činjenicom, te je trebalo da ga Isus primiri s riječima: »Ne boj se; odsada ćeš ljude loviti«. I eto, tad je Petar od lovca riba postao lovac ljudi i apostol Kristov, koji će ga odsada pratiti u tolikim tako važnim zgodama, biti slušačem njegove božanske nauke i svjedokom velikog broja njegovih čudesa.

Već pri prvom Isusovom čudu u Kani Galilejskoj nalazimo Petra. Kad je Petar prvi put primio Isusa u svoju kuću, ozdravio mu je ovaj punicu od ognjice. Petar je dalje kod uskrisenja Jairove kćeri i kod ozdravljenja žene bolesne od krvotoka. Isus hvata Petra za ruku, kad se je počeo topiti posumnjavši u moć Isusovih riječi. Petar je skupa s Jakovom i Ivanom prisutan Isusovom preobraženju na gori Taboru.

U mnogim zgodama očituje nam se Petrova često nagla, ali inače tako iskrena i odana duša. Tako je jednom Isus pitao učenika što ljudi o njemu drže, tko je on. Apostoli su počeli iznositi razna mišljenja ljudi o njemu, a Petar je dao onu znamenitu izjavu: »Ti si Krist, Sin Boga živoga« (Mat. 16, 13). Na to će Isus njemu upraviti one riječi, na kojima se temelji vlast i ugled njegova prvenstva: »Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer nije tebi objavilo tijelo i krv nego Otac moj, koji je na nebesima. A ja ti kažem da si ti Petar i na toj stijeni sagradit ću crkvu svoju i vrata paklena ne će je nadvladati. I tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog, i štogod svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima i štogod razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima«. (Mat. 16, 17. itd).

No uza sve svoje odlike imao je Petar i pogrešaka. Najteže je svakako zatajanje Spasitelja u početku njegove muke. I eto ga je zatajao ne samo jedanput, nego do tri puta! A upravo je u taj čas pijetao po drugi put zapjevao, točno onako kako to Petru bio Isus prorekao... I tada je Petar zaplakao; zaplakao gorko... Sjetio se je Isusove dobrote i ljubavi, a svoje nezahvalnosti i nevjere... No u svojoj tuzi nije se podao očaju, kao jadni Juda, nego su mu suze kod dobrog Isusa postigle smilovanje i praštanje. Predaja dapače hoće, da Petar od toga vremena nije mogao slušati pjevanje pijetla bez plača, te da su mu od pustog plača na ispaćenom licu nastale dvije brazde. Divnog li Petrova primjera! Njegovo zatajanje poteklo je više od slabosti nego od zloće, a međutim eto kako se vlada, dok se mi tako često i zlobno odričemo Krista, ali zato Petrove suze ne teku našim licem!...

Da je Isus Petru oprostio njegov grijeh očitim nam je dokazom i to što anđeo iza uskrsnuća Isusova govori ženama: »Idite i recite Isusovim učenicima i Petru, da Isus ide pred vama u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti«. Petra dakle spominje anđeo posebno! To je međutim bio znak jedne druge nakane, koju je Isus imao s Petrom poslije svoga uskrsnuća, a to je da ga učini svojim zamjenikom i glavarom Crkve. Kad ga naime Isus najprije triput zapitao, da li ga ljubi, jer ga je Petar triput bio i zatajao, dade mu vlast da pase janjce i ovce njegove, dotično proste vjernike i sve ostale duhovne pastire. Tim je riječima Isus konačno izvršio i popunio sve ono, što je prije najavljivao i obećavao upogled svoje Crkve. Primat Petra napokon je potpuno utemeljen! I to je činjenica, koja nam je i božanskim i ljudskim dokazima utvrđena kroz sve vjekove do danas.

Iza Isusova uzašašća počeo se je Petar odmah služiti danom vlašću. Tako na dan Duhova, kad su svi apostoli primili Duha Svetoga,

Petar je onaj, koji drži svoj obrambeni govor, dokazujući božansko postanje kršćanske nauke i obraćajući samo taj dan do tri hiljade ljudi. A njegovim nadahnutim riječima pridošla su također čudesa. Ulazeći skupa s Ivanom u jeruzalemski hram, upire oči u uzetog na vratima hrama te mu veli: »U ime Isusa Krista Nazarenina, ustani i hodi«. (Dj. Ap. B. 6). Ozdravlja dalje bolesnog i gradu Lidi s riječima: »Esneja, Gospodin Isus Krist te ozdravlja; ustani i uzmi postelju svoju«. (Dj. Ap. 5, 15). A poznato nam je da su bolesnike iznosili onuda, kuda je imao proći Petar, da bi bar sjena njegova pala na njih. Naročito je poznato čudo, koje je Petar učinio uskrisivši u primorskom gradu Jopi djevojku Tabitu ili Dorku, koja se je isticala mnogim djelima milosrđa. Na riječi naime: »Tabito, ustani« djevojka je ustala i sjela. No dok su poznata ta utješna čudesna djela Petrova, poznat nam je također slučaj, kad su Ananija i žena mu Safira pali mrtvi zato što su bili zanijekali, da su pridržali nešto novca od prodanog posjeda, što su sve prvi pršćani običavali donositi pred noge apostola, da oni razdijele kako komu treba. I uprav zato, da se apostoli mogu slobodnije posvetiti duhovnoj službi Petar predlaže da izaberu nekoje iz kršćanske jeruzalemske općine, koji bi se imali brinuti oko materijalnih potreba te zajednice, napose oko sirota i udovica.

Potaknut jednim čudnim viđenjem Petar otiđe u Cesareju Palestinsku da pokrsti rimskog časnika Kornelija, i ovaj njegov prvi susret s poganskim svijetom sad će se nastaviti da usred njega i završi svoj zemaljski život.

No nije dugo potrajalo i počeše za Petra dani stradanja za Krista i njegovu nauku. Herod Agripa baci ga u tamnicu u Jeruzalemu, no Bog ga odatle po anđelu oslobodi, jer mu je još ostajalo mnogo izvesti za raširenje Kristove vjere.

Iza tog oslobođenja ode u Antiohiju, gdje se zadrža po mišljenju nekojih cijelih sedam godina, poduzimajući međutim odatle razna apostolska putovanja.

Kada je sv. Petar došao u Rim nije sigurno. Nekoji drže da je tamo bio još prije dolaska u Antiohiju, za vladanja cara Kaligule ili Klaudija, oko god. 41. i 42. Po drugim auktorima bio bi došao u Rim tek god. 63., za cara Nerona. Svakako se može spojiti jedno i drugo mišljenje ako pretpostavimo dvostruki dolazak Petra u Rim, jer po predaji on je bio rimskim biskupom čitavih 25 godina. Iz Rima je bio otišao u Jeruzalem, da prisustvuje saboru apostolskom, gdje se je pod njegovim nagovorom i predsjedanjem zaključilo, da one, koji iz poganstva prelaze na kršćanstvo ne vežu obredna opsluživanja Mojsijeva zakona. To je bila veoma važna odluka, jer su sada poganima bila širom otvorena vrata u Kristovu Crkvu.

Mučeničku smrt podnio je sv. Petar u Rimu god. 67. pod carem Neronom, poslije nego je prije toga bio zatvoren u groznoj mamertinskoj tamnici. Umro je na Križu kao i njegov Učitelj, ali glavom dolje, jer se nije držao dostojnim da umre sasma kao Spasitelj. Nekoji su držali da je bio mučen na brežuljku Janikulu, ali se danas većinom opet drži davno mišljenje da je njegova mučenička smrt uslijedila u Vatikanu, i to vjerojatno ondje gdje se danas u vatikanskoj bazilici sv. Petra nalazi oltar sv. Šimuna i Jude. Pokopan je bio na podnožju vatikanskog brežuljka, a nad njegovim je grobom car Konstantin dao podignuti prvu, sada razorenu baziliku sv. Petra. Tijelo mu u današnjoj veličanstvenoj bazilici počiva pod oltarom zvanim Konfesija, osim glave, koja se skupa s glavom sv. Pavla časti u lateranskoj bazilici sv. Ivana.

Ne zna se sigurno je li sv. Pavao bio mučen isti dan, koji i sv. Petar. Nekoji bi htjeli da je među njihovim mučenjima protekla jedna godina, ali po drugim piscima to je bilo istog dana i iste godine te bi se Pavao bio s ovim riječima rastavio od Petra: »Mir tebi, temelju Crkve, pastiru jaganjaca i ovaca Kristovih«. A Petar bi Pavlu bio rekao: »Idi u miru i ti, propovjedniče dobrih, glavo, pravednih i posredniče spasenja«.

Od sv. Petra su nam ostale dvije divne poslanice, koje se nadasve ističu jednostavnim tumačenjem kršćanskih istina i revnošću za spas duša. Obje su bile upravljene kršćanima po Pontu, Galaciji, Kapadociji, Maloj Aziji i Bitinji. A možemo reći da nam je od njega i drugo evanđelje, jer ga je Marko onako napisao, kako mu je Petar govorio.

Promotrili smo eto malo potanje život i djela ovog apostolskog prvaka, jer na njemu kao temelju počiva ona vjera i Crkva, kojoj smo mi svi članovi i po kojoj se nadamo stići do onog cilja, radi kojeg je Isus Krist i utemeljio svoju Crkvu. *S. L.*

Merđana, mala Arapkinja

(Afrička misijska pripovijest)

VI

Merđana se eto sada nalazi u bolnici. Može se reći da je tu privikla pa su joj kuća, predmeti i osobe srasli s dušom. Tu će ona proboraviti dvije duge godine »milosti i patnja«, što joj ih je još dobri Bog namijenio.

Merđanu nebeski Otac nježno ljubi. S nebeske visine On motri malu siroticu, koja nema nego njega na ovom svijetu, i On hoće da je učini svojim djetetom za vječnost. Došao je govor i na krštenje Merđanino. Jedan Bijeli Otac veoma često dolazi da je posjeti, i jednog dana ona bude podvrgnuta ozbiljnom ispitu iz nauka vjere. Djevojčica dobro poučena, odgovara bez krzmanja, premda misionar često nastoji da je dovede u zabunu. No zaludu: pitanja i odgovori redaju se jedni za drugima, kratki i točni...

— Zašto hoćeš da se krstiš?

— Da postanem dijete Božje i dijete Crkve.

— A ako te ja ne krstim... a dobri Bog dođe da ti uzme život... kamo ćeš ti poći?... Promisli dobro.

— Ja ću isto otići u nebo, jer ću reći Bogu, da žalim sve svoje grijehe i da se želim krstiti.

— I ti misliš, da će to biti dosta?

— Da, oče.

— Jesi li sigurna o tome?

— Jesam, sigurna sam.

— ... Tko je u Hostiji, koju ja podižem za sv. Mise?

— Isus.

— A u onoj maloj čestici, koju pružam na pričesnoj klupi?

— I tu je Isus.

— A tko je Isus?

— Isus je Bog.

— Jeli to Bog Otac? ... Ili Bog Duh Sveti? ...

— Ne, oče to je Bog Sin.

— Ne, oče, to je Bog Sin.

— On je i u Hostiji, i to sa svojim tijelom i sa svojom krvlju.

— Nego, on nema tijela ... Rekla si mi, da je on čisti duh ...

— Jest, ali Isus je Sin Božji s tijelom. On je dijete bl. Djevice ...

— Zašto hoćeš da se pričestiš?

— Da postanem čista.

— A ako bi imala teški grijeh na duši, bili ti otišla na sv. pričest?

— Ne, već ću prije otići da se ispovijedim.

— A ako ne budeš imala nego samo laki grijeh?

— Molit ću za oprost Isusa, a onda ću otići na pričest, da me Isus učini boljom.

— Ispitivanje je dugo potrajalo, a Bijeli Otac ga produži od veselja, osvojen bistrinom i smirenom jednostavnošću djevojčinih odgovora. Prizna se napokon pobijeđenim ... »Kad je to tako — reče — više se ne smije duljiti sa svetim činom«. U Sveti Karlo bude poslato pismo s ovim pitanjem: »Kad ćete krstiti malu Merđaninu sestru? — 25. ožujka, na blagdan Navještenja, glasio je odgovor. — Pa dobro, i mi ćemo, razumije se, na krštenje dne 25. ožujka.

Krasnog li očekivanja! Naše se dvije djevojčice pripravljaju, svaka na svoj način. Safija podvostručuje svoje nastojanje oko posla, oko šutnje, oko pažljivosti prema svima. Merđana prikazuje svoje patnje, čuva se tužakanja, suzdržava jecaje, smiješi se i onda, kad joj je veoma teško, kad je trpljenje silno bolno. Na svojoj maloj bolesničkoj postelji djevojčica broji dane i predosjeća svoju sreću, koja se približuje. Imat će dvije velike radosti: svoju i Safijinu. A u svakoj su opet dvije radosti: krštenje i sv. pričest; kako je dakle sretna!

— Stiže veliki dan. Svanu zora Navještenja i Merđani se pričini, da je velika dvorana Svetog Gabriela, gdje još počivaju bolesnici, sva osvijetljena i vesela. To je blagdan Lala Merien, blagdan Djevice Marije. To je uzvišeni blagdan Vječne Riječi, utjelovljene za spasenje svijeta.

Vani je veoma lijepo, a unutra se kapela rasvijetli sunčanim zrakama. Na oltaru je prekrasno bijelo cvijeće, neokaljano cvijeće, ali ipak manje čisto, nego što će to naskoro biti duša naše male

kršćanke. Tu su prozirne i nježne perunike; sedefaste lale, koje naginju svoje čaške prema tabernakulu; karamfili, koji okolinu ispunjaju svojim ugodnim mirisom.

Čas napokon kucnu. Zvona zvone, kapela se napunja. Tu su sestre, zatim kršćanske žene i djeca, te katekumeni, koji sanjaju i o svojem krštenju. Merđana sva u bjelini i pružena na svojim malim bolesničkim kolicima, uživa duboku radost i govori dobrom Bogu, kako je presretna, a da bi mogla moliti kao obično.

— Otac misionar dođe k njoj. Budući da još nije kršćanka, naša katakumenka mora da ostane na dnu kapele. Srce joj žestoko udara, dok odgovara na pitanja:

— Što tražiš?

— Vjeru.

— Što ti daje vjera?

— Život vječni.

U potpunoj tišini, koja naokolo vlada, čuje se njezin drhtav ali odlučan glas. O kako djeluje taj glas male muslimanke, koja traži kršćansku vjeru! ... Koja govori da vjeruje u Boga Oca, Sina, Boga Duha Svetoga. Koja ispovijeda otajstvo jednog samog Boga u trima osobama, otajstvo Utjelovljene Riječi, otajstvo Isusa Krista, umrlog za nas na križu! ... Njezina se duša odriče đavla, njegovih raskoši, njegovih djela ...

Tek tko je s vjerom prisustvovao jednom krštenju može razumjeti, kako je to nešto veliko i lijepo biti dijete Božje i kako treba da živi kršćanin!

Djevojčica pomazana svetim uljima, obilježena znakom svetoga Križa, izgovara »Vjerovanje«, u kojem se sadrži njena vjera, a zatim »Oče naš«. Otac, koji je na nebesima priklanja se svome djetetu. U njegovo ime misionar izlijeva na mlado čelo vodu, koja očišćuje i koja udjeljuje milost božanskog posinovljenja.

Oko nje se tada razlije radost. Kao jedan glas redovnice misionarke, urođenici, bolesnici s neiskazanim ganućem pjevaju: »Ja sam kršćanin, ja sam kršćanin!«

Nemoguće je izreći sreću nove kršćanke. Riječi svete pjesme ne mogu da izraze golemu zahvalnost njezine duše. Ona ne zna da reče nego jednu riječ svome Bogu, jednu riječ, koju njezine usne ne izriču, ali koja se bez prestanka ponavlja u njezinu srcu: »Hvala!«

Kosu joj pokriva duga bijela koprema; mali vijenac bijelih ruža čini se da joj glavu resi svetačkim vijencem, pa zadubljena u promatranje prisustvuje svetoj Misi i Isus za prvi put silazi u njenu čistu dušu: To je Isus, Sin Božji i Sin Djevičin! Isus Spasitelj! ... Samo oni koji ljube sv. pričest mogu da ocijene skrovitu Merđaninu sreću.

»Kršćanka! Ja sam kršćanka, ja nijesam više muslimanka! Ni Safija! Mi smo se krstile, mi smo se pričestile!« ... To je kroz cijeli dan Merđanina zahvalna molitva. Ne, ne govorimo više »Merđana«; ona je postala Marija-Monika i ne govorimo više »Safija«, jer je ona sada Marija-Paula.

Nezaboravne li nebeske svečanosti! Ona će svojim snažnim zrakama rasvijetliti dvije godine, koje će za Mariju-Moniku biti dugo i bolno mučeništvo. Bolest se ne može zaustaviti; ona ide svojim putem, izobličuje, lišava postepeno života već istančano tijelo, koje postaje pravi kostur. Česti čirovi očituju razvoj bolesti i oni su za malu bolesnicu izvorom žestokih patnja, zamorne besanice i skoro neprestane ognjice. Malo po malo crte se njenog lica produljuju, očne šupljine se produbljuju, te napokon ne ostanu na ovom liku od 10 godina nego dva velika crna oka, neobično lijepa i neobično živa, i tako čista, kao da više niesu od ovoga svijeta.

Sve se to razvija polako, i kad se, uza sve to, pa i uz bolnu poteškoću, pa i onda kada je u njoj tih dašak života, uspravi, Marija-Monika nesvijesno upravlja način svog kratkog života. Između časova previjanja, onih koji su posvećeni molitvi i onih u kojima joj patnja ne dopušta da radi, ona nalazi vremena da šije, da čita, da se grije na suncu. Marija-Monika baštinila je od svoje majke dragulje, i jer veoma voli da ih ponovno razgleda, često joj na postelju polože kovčežić, u kojem se nalaze. Pravi je užitak za njezine oči razgledati te lijepe i dragocjene stvari. Zlatne, srebrne dragocjenosti, vaši tako hladni otsjevi nek slatko miluju srce te male djevojčice! Vi u pamet dozivljete čitavu njezinu prošlost! Vi oživljujete lik njene majčice, koja se nije nigda rastajala od vas! Fatima je nosila te »mešarife«, velike naušnice, s kojih je visjela kita zlatnih lančića, urešena koraljnim draguljima i malim polumjesecima... Njezin su vrat ovijale mnoge ogrlice, blistavi nizovi »sultanija« i dukata ili čak neobični i tamni ukrasi od ambre i tamnjana, od šafrana i od žitnog zrnja. Široke narukvice od teškog srebra ovijale su njene ruke, a na gležnjima su bili tako zvani »kolkoli«, koji su njezine korake pratili tihim i pravilnim šumom... Često bi se Merđani prsti zapleli na »bezimi«, velikom sitno izrađenom brošu, ukrašenom raznim motivima i arabeskama, a kad je bila još sasma mala, njezina je glava dugo počivala na »ričatima«, dvjema velikim srebrnim iglama, koje podrže ganduru na prsima arapskih žena.

Marija-Monika uzimlje jedan po jedan, ove ljupke dragulje, motri ih i okreće, naslađuje se u neobičnim oblicima njihovih arabeska, a zatim, budući joj njezine žestoke patnje i rana ozbilnost ne prijeće da bude dijete, uživa da stavlja prstene na svoje mršave prstiće i da svoje tanane ruke ukrasuje teškim narukvicama. Oko vrata ovija duge nizove koji ukrašeni arapskim cekinima odjekuju ugodnim šumom i pod svoju crnu kosu vješa velike naušnice. Tako nakićena sebe promatra sa smiješkom, pozivlje Bijelu Sestru, koja pokazuje kako je zanosi taj prizor, a ona djetinjski uživa u njezinom udivljenju.

Djevojčica ima malih drugarica, bolesnih kao i ona. Bolničarke su njezine prijateljice. Često joj dolazi u posjete Otac duhovnik, a svu joj pažnju iskazuje Bijela Sestra, koja je njeguje, zadivljena nad tolikom strpljivošću jednog djeteta.

Na svojim bolesničkim kolicima Marija-Monika veoma često prisustvuje sv. Misi i Pričesti. Ona žarko ljubi Isusa u svetoj Hostiji i htjela bi se svagdano pričešćivati.

U dvorani Svetog Gabriela ima veliki broj bolesnih žena, većinom muslimanki. Nekog dana djevojčica je čula kako dvije od njih govore proti Bogu i vjeri i kako napadaju našeg Gospodina i kršćane. Njezina novokršćanka duša planu. Htjela je da ušuti opaki razgovor i radi toga uze da posređuje. Ali dvije muslimanke, bijesne što ih jedno dijete kori, »jedna muslimanka, koja je postala rumija«, okrenuše protiv nje svoje pogrde: »Gledaj — ti svoju šiju, svinutu prema zemlji... Reci nam je li dobar tvoj Bog, kad tako s tobom postupa? Reci je li dobar on, koji ti je to učinio?... Jadnica je doista svinuta pod svojom teškom nevoljom, ali jednostavno i mirno odgovara: »Doista dobri Bog je dopustio da budem bolesna ,ali to ne znači da on nije dobri Bog... Jer ako on hoće da mu ja tako posvjedočim moju ljubav! Ako je to moj način služenja Bogu! ...« Zadivljene protiv svoje volje dvije muslimanke tim riječima, ne usudiše se da proslijede s razgovorom.

Isus u presv. Hostiji, koji često pohađa Mariju-Moniku, učinio je da ona shvati ono, što toliki drugi ne dopru da shvate. Hranjena Kruhom Života nauči da se hrani Božjom voljom. Kako mora da bude plodonosan za spasenje duša ovaj način života male bolesnice, primljen i podnašan kršćanskim osjećajem!

(Svršit će se.)

Glas zvona

Visoko, daleko naš dom je dragi,
prolistala šuma, to park je tih,
crvene ciklame, pjev milih ptica
vesele nam dušu ko zvonki stih.

Mnogi nam pogled pa daljini luta
kao da od tamo očekuje spas,
al' prene nas uvijek glas miloga zvona
sa sljemenske kapele kad pozdravlja nas.

Svakoga jutra i večeri mirne
zvono nam ruke na molitvu sklapa.
Naše su molbe tihe i skromne;
primi ih, draga Kraljice Hrvata.

S. B.

Dvije „Zdravo Kraljice"

Iz lijepoga grada Palermo dolje sa Sicilije došao je u Bolonju da uči pravo na univerzi jedan plemeniti mladić iz bogate obitelji Jeremija po imenu Petar. Dok se je pred njim otvarao svijet sa svim raskošima i zamamama, dok su ruže oko njega širile zamamljiv ali otrovan miris, a s druge opet strane roditelji ga upravo poslali da na tom glasovitom sveučilištu postade doktorom prava i ako mu otvore put najvećim častima, on je dotle u sebi osjećao nešto sasvim protivno svemu tome. I već je bio sretno svršio svoje nauke te se imao povratiti svojim dragim roditeljima, koji ga nestrpljivo očekivahu, kadli osjeti Božji poziv.

Jednoga dana prije svoga odlaska dođe u crkvu sv. Dominika baš u času, kad je lijepa četa redovnika izlazila iz kora u skladnom redu i u dubokoj sabranosti te se dva i dva svrstavali jedan iza drugoga uzduž crkve pjevajući pobudni svoj svakidašnji »Zdravo Kraljice«. Bilo je tu i vrlo mladih i svi su pjevali oborenih očiju, rukama ispod škapulara; svi su bili zadubeni u svete riječi koje su izgovarali, a na licu im se opažalo neko anđeosko veselje.

Naš je Petar bio dirnut i kad je otišao iz crkve, pred očima mu se često vraćala ona lijepa četa u bijelim odjećama i ona njihova vedra lica, a u ušima mu zvučio neki napjev u kojem je razabirao da se govori o tužnim nekim sinovima, o njihovom progonstvu, o nekoj mračnoj dolini, iz koje se čuo samo jecaj i vapaj djece za nježnom majkom, od koje su bili udaljeni . . .; a onda mu je opet ozvanjao u ušima pjev nađe i pobjede u kojem je razabirao da se radi o nekom Osloboditelju, kojega će dovesti neka dobra i blaga Gospođa . . . Posve su ga zaokupile takve misli one zadnje dane prije odlaska i on se je mnogo borio, ali na koncu — pošao je k prioru samostana sv. Dominika da ga zamoli, neka mu dade ono sveto odijelo i primi među onu sretnu četu. I nakon toga se smiri: osjeti se pravo sretnim.

Ali što je s roditeljima? Otac je već primio vijest o sretno svršenim naukama i svakim je danom očekivao dolazak svoga sina. Postao je već i nestrpljiv, a maštanje o budućoj slavi i sreći, koja ga čeka uz takovo dijete, nijesu mu dali mira ni danju ni noću. Možemo zato i sami zaključiti, kako je na nj djelovalo, mjesto sinovljevog dolaska, vijest o sinu-fratru. Nije mogao vjerovati. Njegov sin postao fratar? Ljubio je silno svoje dijete i nije se nigda jako na nj naljutio, ali je zato ovaj put prekoračio svaku mjeru: »Ne će to tako biti« — izusti udarivši bijesno po stolu. Poći će sam iz Palerma u daleku Bolonju i sve će moguće učiniti, da dobije natrag svoje milo dijete. Bijes ga je gonio da se što prije stavi na taj put.

Prispio je u Bolonju pred večer, ali ne časi on ni časa, već odmah traži samostan, koji mu je ugrabio drago dijete, svu sreću i ponos. Došao je upravo na otvorena vrata od crkve i uđe onako užurbano unutra. Čuo je kako redovnici u koru mole, pak se ipak malo razabere i ne provali onamo, kako je bio namislio, nego se zaustavi, a onda pođe do jedne klupe i tu sjedne da čeka konac molitve, sve jednako drhćući od uzbuđenja i ljutine. Kad se još nije ni sjeo, eto izlaze redovnici dva i dva pjevajući, svi sabrani, zaustavljaju se uzduž crkve. Otac je pohlepno buljio u te bijele i lijepe pojave, ne bi li zapazio i njega među njima, ali od uzbuđenja nije nikoga mogao raspoznati.

Slatki su međutim glasovi nastavljali nježni »Zdravo Kraljice«, a razljučeni čovjek nije ni primijetio, kako neka rosa kvasi plamen njegove srdžbe, i kako ga neka sila pritisnula te je morao kleknuti: »K Tebi vapijemo« . . . ganutljivo su nadalje redovnici upravljali Kraljici Milosrđa, a plamen se u bijesnom čovjeku gotovo posve ugasi, te je već i priključio ruke jednu drugoj u znak pobožnosti. »Nu dakle, odvjetnice naša, one tvoje milosrdne oči k nama obrati . . .« — i tu se svi obrnu prema glavnom oltaru te padnu na koljena, ali što se ono dogodilo? Otac je okrenuo glavu prema redovnicima, a sin je htio podignuti oči pune prošnje k nebu, kad li se susretne s onima svoga oca . . .

Bilo je već sve gotovo. Kraljica Milosrđa uslišala je napokon molbe našeg plemenitog mladića i dokratila mu borbu za njegovo zvanje, jer eno je onaj čovjek na klupi sakrio lice rukama i tople su mu suze protekle iz dubine srca . . . Redovnici su svršili svoju svakidašnju procesiju sa pjevanjem »Zdravo Kraljice« i povratili se u kor, ali prije nego su otišli na svoj rad, imali su da vide jedan ganutljiv prizor: Među njih bane čovjek muževne dobi i muževnog izgleda, poleti vlažnim očima unaokolo te se baci oko vrata njihovog najmlađeg brata, novaka fra Petra i zajeca bolno: »Sine oprosti!» Otac i sin su plakali u zagrljaju puni sreće, a da redovnici nijesu ni znali, zašto sve ovo. Tiho se udalje i ostave sina s ocem, da toplim suzama i žarkim riječima ispričaju jedan drugome velike stvari, koje su od Nebeske Kraljice dobili. Sin je govorio ocu o pjevanju »Zdravo Kraljice« otrag nekoliko dana, a otac sinu o toj istoj molitvi, što ju je čuo otrag nekoliko časaka. Mnogo su se tako zadržali u razgovoru, i naš je mladi redovnik pripravio sve, te su mogli sutro jutrom obojica klečati jedan uz drugoga pred glavnim oltarom i primiti u svoje čiste duše Onoga, koji je imao biti unaprijed sva sreća njihova.

Tako je započeo život jednoga domikinanca tamo pred više nego šest stotina godina i on se danas štuje, dozvolom pape Pije VI. kao blaženik (svetac) te mu se spomen čini 10. mjeseca ožujka. Sjećajmo se često ovoga Božjeg ugodnika. Čovjek je bio velike pokore: opasao je svoje bokove gvozdenim lancem tako, da mu se u meso zabio, te su poslije njegove smrti braća morala kidati od mrtvog tijela, da skinu taj lanac; po toliko bi dana postio, toliko bi noći bdio pred Utamničenikom Ljubavi. U tome ga svemu doista ne možemo slijediti, ali možemo zato svi bez iznimke u onomu što je bilo temelj njegovog svetačkog života: u pobožnosti prema Mariji, Majci Milosrđa i ponavljajmo često, ali njegovim žarom, pobudnu molitvicu »Zdravo Kraljice«.

P. L.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Blagoslov temeljnog kamena crkve sv. Josipa u Zagrebu. Prostrana zagrebačka periferija Trešnjevka imala je dne 10. ov. mj. svoj svečani dan. Tog je naime dana preuzv. nadbiskup Stepinac blagoslovio temeljni kamen nove župske crkve sv. Josipa. Svečanosti je prisutvovalo do 10000 ljudi iz cijelog Zagreba, a napose iz toga kraja. Tako se je eto počeo ostvarivati plan o novim župskim crkvama u Zagrebu, a dao Bog da se on što prije do kraja izvede na veliku duhovnu korist zagrebačkih katolika.

800-godišnjica cistercitskog samostana u Stični. Ove se godine navršava 800 godina otkako opstoji ovaj cistercitski samostan u Stični u Sloveniji. Osnovan je u razdoblju od god. 1132—36, a povelja utemeljenja datira iz god. 1136. Tu je povelju potvrdio akvilejski patrijarh Pelegrin, a prvi su cisterciti došli iz samostana Rein kod Graza. U dugoj povijesti slovenskog naroda on je igrao vidnu ulogu. I to napose na kulturnom, vjerskom i karitativnom polju. I danas taj samostan vrši veliki utjecaj na dunovni život Slovenaca, a napose je poznat kao dom duhovnih vježba i to bilo za svećenstvo, bilo za svjetovne osobe, a u prvom redu za katoličku mladež. U njemu konačno provodi svoje posljednje dane sijedi i zaslužni nadbiskup dr. Jeglić.

Otvor izložbe katoličke štampe u Vatikanu. Kao što je to bilo u svoje vrijeme najavljeno, dne 12. ov. mj. uslijedilo je otvorenje međunarodne izložbe katoličke štampe. Izložba je u tako velikim razmjerima i tako ukusno uređena, da ona predstavlja nešto najuzornije, što se je uopće dosad na tom području dalo. U krugu drugih katoličkih naroda lijepo i potpuno je zastupana također naša hrvatska katolička štampa. Na otvor ove izložbe otišlo je također jedno hrvatsko hodočašće, kojem su na čelu nadbiskup dr. Šarić i biskup dr. Njaradi. Kako se čuje već prvih dana izložba je primila čitave mase posjetilaca, koji će dostići sigurno golemi broj za dugi rok od 6 mjeseci što će ona biti otvorena.

Što je dočekao progonitelj kršćana! Još su namu svježoj uspomeni nedjela, koja je na meksičkim katolicima izvodio zloglasni tamošnji bivši predsjednik Calles. Međutim on je u posljednje vrijeme po drugi put istjeran iz svoje domovine, i to zato jer je bio upleten u jedan atentat na vlak, kojom je prilikom zaglavlo 60 ljudi. Ostavljen i od svojih negdašnjih prijatelja morao je taj krvolok dočekati i tu tako sramotnu sudbinu. Zaista, tko zlo čini, ne može se dobru nadati!

Napredak katolicizma u Kini prošle godine. Prema najnovijoj statistici za prošlu godinu broj katolika u Kini iznosi 2,800.000. U prošloj je samo gidini podijeljeno preko pola milijuna krštenja. Na same konvertite otpada 96 tisuća. Napose se je umnožio broj urođeničkog svećenstva, te danas u bogoslovskim sjemeništima ima 936 bogoslova, a pitomaca u malim sjemeništima preko 4 tisuće. Znamenit je osim toga katolički rad i u drugim katoličkim školama, tako da se same tamošnje vlasti o radu katolika najbolje izražavaju.

Beatifikacija Pier Giorgia Frassati. Poznat je već i kod nas dosta dobro lik ovog uzornog katoličkog sveučilišnog đaka, inače dominikanskog trećoreca. On je volio veseli đački život, anapose se je oduševljavao planinarstvm, no zato je ujedno svoj duhovni život promicao i gojio svagdanjim pristupanjem na sv. Pričest. Zato je upravo i uspio ne samo da se sačuva nepokvaren u savremenom društvu, nego da dapače dođe do tolikog stepena kreposti, da se je nedavno u Torinu

otvorio proces za njegovu beatifikaciju. Dao Bog da ga što prije vidimo na našim oltarima!

Uskrsna pričest akademičara u Parizu. Posljednjih godina povela se je velika propaganda za što brojnije pristupanje uskrsnoj pričesti akademičara u Parizu. Ta sveta akcija imala je veliki uspjeh. Napose je broj ovih dviju zadnjih godina neobično poskočio. Lani ih je pristupilo na uskrsnu pričest preko 17 hiljada, a ove godine čak preko 18 hiljada. I za veliki Pariz to je svakako lijep i utješan uspjeh.

Pošetak procesa za poblaženje jedne dominikanke. Sv. Kongregaciji Obreda bio je po o. Crepin-u prikazan informativni proces radi proglašenja blaženom sestre Dominikanke od Križa, utemeljice kongregacije sestara dominikanki od Etrépagny. Proces je na najboljem putu, a ko se on malo odulji uzrokom će biti velika korespondencija ove redovnice, koja dostiže do 20.000 stranica a koju treba prije pročitati.

Nova dominikanska zvanja u Kini. Već od dulje vremena dominikanski misionari u Kini nastoje oko toga da odgoje što veći broj urođeničkog svećenstva i svjetovnog i redovnog. Tako je pred koje vrijeme odjednom dvanaest kineskih novaka u Kvang-Pungu položio poslije novicijala svoje redovničke zavjete.

Sveti Otac oko moralnog podizanja kinematografa. Shvaćajući potpuno ulogu koju i u zlom i dobrom smislu može da danas vrši kinematograf, Sveti je Otac primio u audijenciju predsjedništvo međunarodne kinematografske federacije, koje je nedavno zasijedalo u Rimu. Tom se je prilikom dotakao svih važnijih pitanja današnje kinematografije. Pohvalio je napose nastojanje oko što pravednije kontrole filmske produkcije, osobito inicijativu američkih katolika na tom polju. Preporučio je također živu novinsku kritiku filmova, jer da štampa nosi veliku odgovornost ako se zlo širi.

Bečka opera u audijenciji kod Pija XI. Prilikom svog gostovanja u Rimu bila je bečka opera primljena u audijenciju kod Svetog Oca. Tom je prilikom orkestar otsvirao nekoliko komada religiozne glazbe od najvećih majstora, kao Palestrine, Schuberta, Brücknera i Bramsa. Sveti je Otac s velikom pažnjom saslušao koncerat, te im se je nakoncu toplo zahvalio podijelivši svima apostolski blagoslov.

Utješni glasovi iz Amerike. U Sjevernoj Americi prati se odavno sa simpatijama rad Katoličke Crkve, a značajno je da se u posljednje vrijeme 29 protestanskih viših crkvenih dostojanstvenika sprema za prelaz na katoličku vjeru. Oni u svom proglasu vele da se protestantizam u Americi u svakom pogledu raspada.

Američka katolička karitativna djelatnost. Kardinal i nadbiskup Čikaga Mundelein, osnovao je novcem što mu ga je ostavio na raspolaganje jedan veleindustrijalac jednu veliku bolnicu. Ta je bolnica namjenjena katoličkim majkama, odnosno njihovoj djeci, kojoj očevi dotično muževi ne zarade na tjedan više od 50 dolara. Ta bolnica djeluje već 4 godine te je veliko dobročinstvo za siromašne slojeve. Broj djece, koja su u toj bolnici rođena, dotično njegovana dosegao je do 10000.

Kitajski odličnik stupa na katolicizam. Još koncem prošle godine primio je sv. Krst u Kverovfugu veliki mandarin Seknečental. On je bio visoki činovnik u raznim ministarstvima u Pekingu. Već pred dvije godine, dok je snovao o tome da pređe na katolicizam rekao je ove značajne riječi: »Znadem, u svetoj vjeri imade tajni, koje moj siromašni razum ne može razumjeti. Ali Gospodin će mi pružiti pomoćnicu ruku.«

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNIČAREVA VJERA

U prvi mah čini se nepotrebno govoriti o tome kako svakom kruničaru treba da vjera bude nešto, na čemu on temelji svoj duhovni život. Čini se naime već po sebi jasno, da kruničar, bar u svom pravom smislu, ne može biti nitko, ako ujedno nije vjernik, i to duboki i odani vjernik.

I doista ovim riječima nije cilj da se kruničaru dokaže božanstvo i vrhunaravnost naše svete kršćanske vjere. Hoćemo naime samo upozoriti na to kako svaki kruničar u molitvi presv. Krunice ima bogati i obilni izvor, na kojem će on svoju vjeru osvježavati, učvršćivati, produbljivati. To je naime bilo potrebito u svako vrijeme, ali kao da je još potrebitije danas, jer su danas i navale na sv. vjeru češće, prepredenije, sustavnije, a cilj im je da potkopaju u kršćanskim srcima onu vjeru, bez koje se ne može uopće ni zamisliti duhovni život.

Otajstva presv. Krunice ujedno su otajstva sv. vjere. Krunica je oživljeno evanđelje, ona je odraz objave Isusa, koji je početak i cilj naše vjere. Mi tu motrimo njega u svim važnijim zgodama njegovog života. I iz svih tih zgoda očituje nam se božansko obilježje njegove nauke i njegovog života. Zato kad mi pobožno promatramo ta otajstva, na nas kao da osjetljivo pada onaj utjecaj božanskih činjenica, koje imaju u sebi neku nadnaravnu snagu, da nam život upravljaju prema vječnosti. I zato kad se mi napunimo tom duhovnom snagom, mogu onda da dođu bilo koje opasnosti, bilo koliko teške navale, naša će vjera ostati nepokolebiva i netaknuta, dajući i dalje utjehu naših dušama i veselje našim srcima. Takva vjera vodit će nas kroz život, dok nas napokon ne dovede do vječnosti, dakako do sretne vječnosti, jer je Isus davno rekao: »Tko bude vjerovao, spasit će se, a tko ne bude vjerovao, osudit će se«.

NAŠI DOPISI

DETROIT, JOUNGSTON, CLEVELAND, LORAIN; SJ. DRŽAVE AMERIKE.

Misije i pobožnost presv. Krunice. Za Hrvate spomenutih gradova Sjedinjenih američkih Država bile su sedmice pred ovogodišnjim Uskrsom dani velikog vjerskog zazanosa i duhovne obnove. Imali su naime sreću da u svojoj sredini svaki grad za više dana ima dominikanskog misionara o. Jacinta Belića, koji je na posebni poziv došao iz Dalmacije naročito zato da održi među amošnjim svojim sunarodnjacima svete misije. Nemoguće je opisati revnost kojom su naši ljudi dolazili da slušaju odličnog glasnika riječi Božje. Njegova riječ duboko je prodirala u naša srca i praćena milošću Božjom izvodila u njima čudesa obraćenja i preporoda. Bilo je onih koji dugi niz godina nijesu pristupali na svete sakramente, onih, koji su bili skoro zaboravili da su kršćani a sad su se s Bogom smirili i našli opet sreću svoje duše i mir svoga srca. Preč. o. Belić nije se ni u čemu štedio eda samo duhovni uspjeh svetog njegovog djelovanja bude što veći, što trajniji. A kao najljepšu uspomenu na ove sveet dane dugo željkovanih misija svuda je ostavljao molitvu presv. Krunice. Gdje još nije bila utemeljena Bratovština presv. Krunice (kao u Detroitu, Lorainu i Jougstonu), tu je naš dragi i neumorni misionar nju osnivao, a gdje je bila već osnovana (kao u Clevelandu) tu ju je na novi život oživljavao. U svim ovim mjestima našle su se i revne povjerenice i gorljivi pojedinci koji su htjeli da se pretplate na glasnik svoje Brativštine, »Gospinu Krunicu« koja izlazi u Starom kraju, da ih tako taj mjesečnik potiče na sve veću ljubav prema nebeskoj Majci i da im ujedno bude i narodna i duhovna veza sa starom domovinom, koju oni svi u srcu nose, želeći joj svaki duhovni i vremeniti napredak. Misionar o. Belić ostavio nas je da nastavi svoj misionarski rad u Chicagu i u nekim drugim gradovima, gdje u većem broju žive Hrvati. Dao Bog da ga do koju godinu opet vidimo u svojoj sredini, eda obnovimo ove lijepe duhovne dojmove te da nas on opet potakne na vjerski život ako u njem popustimo. Dakle: Bog naplatio trud našem misionaru i do viđenja!

SUŠAK-DRAGA. — Proslava »Majčinog dana« u kruničarskom društvu. Dne 17. svibnja proslavili smo »Majčin dan«. Brat Perković izrekao je nekoliko riječi o veličini majčine ljubavi kako ona može pomoći svome djetetu preko groba. Njena ljubav ni preko groba ne prestaje, nego se brine za svoje dijete i sa drugog svijeta.

Zatim je s. Mileva Vlašić održala dirljivo i vrlo dobro izraženo predavanje o majci.

U uvodu govori o samoj proslavi, koja se slavi u svibnju, najljepšem mjesecu u godini, kad se sve budi na nov život, u mjesecu cvijeća i mirisa, u Marijinom mjesecu.

Mnogim divnim slikama i primjerima iz života opisuje toplinu i žrtve ma čine ljubavi, koja i svoj život pokaže za svoje dijete.

Pored naše zemaliske majke, veli predavačica, moramo se sjetiti i majke svijų majki — Majke Marije — ali ne smijemo zaboraviti ni naše krvlju izvojevane i ispaćete ma ke, lijepe nam domovine — Hrvatske.

S. Mileva zaključuje svoje predavanje pozivom, da uzljubimo naše majke. ako ih dosad nismo dovoljno ljubili svim žarom svog kruničarskog srca.

Iza tog predavanja govorilo se mnogo o današnjim, takozvanim »modernim« majkama, koje nisu dostojne ni imena majke i koje rađe vode po ulicama hrane i goje psiće, nego li djecu.

Mir Božji! V.

BANJA LUKA. — Misije i osnutak Bratovština. Vjerski život. Banja Luka je grad svih priznatih konfesija. Imade katolika 8000, grko-katolika 400, pravoslavaca 70000, muslimana 8200, protestanata 141, židova 300.

Katolička svijest je u Banja Luci i okolici na zamjernoj visini. Tome je uzrok u prvom redu svećenstvo, koje radi neumorno u crkvi i školi, pa onda muški i ženski samostani: na Petričevcu franjevci i trapisti, te časne sestre Neprocijenjene Krvi i časne sestre Milosrdnice. Svi ovi samostani su kula katoličanstva. U njima odgajaju časne sestre što u pučkim, građanskim školama, te zabavištima do 1000 učenika i učenica. Izreka je Duha Svetoga: »Mladić i kad ostari neće krenuti s puta svojega«. Dakako s onoga puta, kako je odgojen. I protivnici katoličanstva priznavaju, da katolička crkva dava najbolje temelje i naobrazbi i ćudoređu i vjeri i domovini. To se ovdje u Banja Luci, najbolje konstatira.

Svete Misije. Preuzvišeni biskup Garić Josip odredio je da svoju biskupiju duhovno obnovi misijama. Pred Božić su oci dominikanci obavili misije u Svanjskoj, Šimićima, Barlovcima i Petričevcu. Ove godine obavili su isti oci u samoj Banja Luci i to od 29 ožujka do 4 travnja.

O pripravi vjernika na misije zavisi mnogo. Kad se vjernici o tomu poduče, i kad im se usadi važnost i zamašitost istih, polovica je uspjeha. Mnsgr. Josip Milorad, župnik sa svojim kapelanom velečasnim Brankom Zupančić radili su mnogo da priprave narod i u crkvi i izvan iste. Da bude uspjeh bolji prečasni župnik kroz vrijeme misija uvede u crkvu zvučnik. Tako će dobro čuti oni unutra, a dat će se prigoda da čuju riječ Božju i oni koji dođu kasnije, kad je crkva već prepuna. Ta savremena zamisao potpuno je uspjela. Činovnici, radnici, zaposlenici iza ureda dolazili su i ispunjali prostor do crkve. Osobito zadnjih dana bilo je vani preko hiljadu ljudi, skoro više no u samoj crkvi. —

Ispovijed je počela u utorak. Već prvi dan ispovjedio se lijepi broj, a što je išlo prama kraju raslo je to više. Do osam ispovjednika od šest jutrom do deset sati na veče je ispovijedalo. Kroz te dane broj svetih Pričesti dosegao je do jedanaest hiljada. Dakako da su vjernici dolazili iz stranih župa, ali glavni i najveći broj je iz same banjalučke župe, tako da je rijetko tko izostao od svetih sakramenata.

Kruna svetih misija bila je večernja procesija sa Presvetim Oltarskim Sakramentom. Iza obnove krsnih zavjeta te zaključne propovijedi svrstala se velika procesija sa svijećama. Procesija je prolazila glavnim ulicama uz žarku molitvu svete Krunice i gromko pjevanje Svetotajstvenom Spasitelju. Katolici su manifestirali svoju vjeru pred masama inovjeraca, koji su se samo divili. Pri kraju procesije odigrao se nezapamćen prizor. Svrstali su se s jedne strane ulice muški, a s druge ženske sa zubljama u ruci. Kroz triumfalni špalir od pet hiljada ljudi prolazio je Spasitelj. Mnoštvo je samo klečalo, pjevalo i svjećama odavalo živu vjeru u Spasitelja.

U crkvi na povratku sva masa je zapjevala »Tebe Boga hvalimo« na udijeljenim milostima preko svetih misija. Iza blagoslova sa Presvetim, razišla se

masa noseći u srcu, u duši duboke utiske žive vjere prama Bogu i svetoj vjeri katoličkoj.

Oci dominikanci držali su još duhovne vježbe učećoj mladeži i to: ženskoj u katedrali, a muškoj u župskoj crkvi. Još su osnovali Bratovštinu presv. Krunice. U nju se upisalo preko 3?0 članova za sama tri dana. Utješno je što se dobar dio upisao mladeži jednog i drugog spola. Svečano primanje bilo je u subotu poslije glavne propovijedi.

Oci misionari nas ostaviše da nastave apoštolski rad u Jajcu, Mrkonjić-gradu te Liskovici. Dao Bog, da poberu plodove svog apoštolskog rada u tim župama kao i Banja Luci.

OGULIN. — Blagoslov kruničarskog barjaka. Na blagdan iznašašća svetog Križa, to jest u nedjelju dne 3. svibnja tekuće godine imalo je ogulinsko kruničarsko društvo poslije raznih neprilika i poteškoća, svoje posebno slavlje: posvetu svoga društvenog barjaka. Posvetu je obavio sam preuzvišeni biskup dr. Viktor Burić uz pontifikalnu svetu misu. Mali kruničari i kruničarke otpjevali su iza Prikazivanja prvu kiticu kruničarske himne, a drugu kiticu prije svete pričesti. Nakon svršene svete mise obavljen je svčani čin posvete naovaj način: barjaktar u narodnoj nošnji, a uz pratnju djeveruša također u narodnoj nošnji, pošao je po kumu barjaka gđu Miciku Bohorčić, koja je bila u klupi kraj oltara, a kraj nje djevojčic — kruničarka u bjelini s koprenom na glavi, koja je na jastuku držala vrpcu darovanu od kume. Onda se pristupilo k oltaru, gdje je kuma preuzela barjak i držala ga u vrijeme obreda. Poslije nego je obavljen sveti čin, posvete, preuzvišeni biskup je krasnim i zanosnim govorom oslovio mnogobrojno prisutno članstvo kruničarskog društva i ostale vjernike, istaknuvši uzvišenost i preporodnu snagu Marijine Krunice, ovoga najuspješnijeg sredstva obnove i spasa za pojedince i za čitavo društvo. Njegove riječi su izazvale du boki utisak. Iza svršenog govora preuzv. biskupa, otpjevana je do kraja kruni čarska himna, a iza toga su preuzv. biskupa do ulaza u župni stan stojeći u špaliru, srdačno aklamirali kruničari i kruničarke. Duhovnik društva vlč. g. D. Petranović, kapelan s barjaktarom ponijeli su društveni barjak u župni stan, da ga pokažu preuzv. biskupu i ostalom svećenstvu. Preuzvišeni se, kao i svi prisutni, vrlo pohvalno izrazio o ljepoti i ukusnoj izradbi barjaka. Slike na barjaku koji posebno resi prekrasni lik Majke presv. Krunice, izradio je akademski slikar g. Josip Petauer na opće zadovoljstvo.

Uoči svoga odlaska iz Ogulina preuzvišeni biskup je pregledao društvene sjedničke zapisnike, koje je našao u potpunom redu i pohvalio administrativni rad društvene tajnice gđe Magdić. Još je društvenu knjigu uresio svojim uzvišenim potpisom i žigom.

Dičnom kruničarskom društvu u Ogulinu i njegovom agilnom i neumornom odboru s gđicom Dragicom Ivčević na čelu služi na čast njihov plemeniti rad. Nek ne sustanu i dalje u svome radu, pri kome će ih pratiti zagovor Kraljice presv. Krunice. Naprijed »po Mariji k Isusu!«

Prijatelji, hoće li to biti teško u pretplatu priložiti također koji mali darak za „Gospinu Krunicu"?

DAROVI »GOSPINOJ KRUNICI«

Po 30. Dit. Franović J.

Po 20.— Din. Bižaca Stjepan, Šimunović Zlata, Brajdić Agata, Malnar Lenka.

Po 15.— Din. Šmarc Franjo, Lončar Nikolaja, Svetličić Katarina, Pompe Vjekoslav.

Po 14.— Din. Golik Antun.

Po 10.— Din. Ivan. Depolo, Mateljić Blaž, Dorić Vjekoslav, Kumičić M., Belić Donko, Sokolović Katica, Berčić Grgo, Niko Vrabec, Marija Vrelec, Drapuljić Lucija, Fuks Kata, Šarić Janko, Dorić Vjekoslav, Kostanjevac Stjepat, Lipanović R., Hržić N. Segarić Andeo, Grandlov Don Frane, Dorić Vjekoslav, brijač, Vujević Terezija, Glaser Marija, Čulin Tomica.

Po 6.— Din. Vuković Margarita.

Po 5.— Din. Živoder A., Terezija P., Kučar Antonija, Sudarević Janja, Radovan Filjak, Šoštarić Stanka, Mihelčić Ljubica, Hild Ivan, Žmihić Vera.

Po 3.— Din. Pop Emica i Mira, Kuhir Marko.

Po 2.— Dit. Kuhir Zararija.

Našim požrtvovnim pomagačima Bog stostruko naplatio! Dao Bog da se i drugi u njih ugledaju!

DOPRINOSI ZA KRUNIČARSKU GLAZBU U ZAGREBU

Po Din 200: Lovro Radičević.

Po Din 100: Bratovština presv. Krunice u Grubišnompolju, Barica Gjurić.

Po din 50: Dr. Josip Marić (treći doprinos).

Po Din 20: Stjepan Novosel (doprinos za mjesec ožujak i travanj).

Po Din 10: Z. Ružić, Fr. Škrbeta, Fr. Marković, Z. Kirac, Nikšić Stjepan, Juraj Dušak.

Po Din 5: Dr. Tomislav Firis.

Po Din 4.50: Marko Bertić.

Po Din 3: Pichler.

Naprijed, prijatelji, za našu kruničarsku glazbu! Osobito vi, kruničari i kruničarke! Kad bi nam svako naše kruničarsko društvo poklonilo bar po 1 dinar za svakog člana i članicu, glazbila bismo mogli odmah naručiti. Pomozite nam po mogućnosti čim prije! Molit ćemo se za vas.

Darove molimo slati na:

Središnje kruničarsko vodstvo, Zagreb, Kažotićev trg 4.

KNJIŽEVNOST

Mons. Miho Pušić: Od ropstva do slobode. Izdalo Društvo sv. Jeronima Zagreb, 1936. Cijena 1 dinar.

Dokazivati utjecaj kršćanske religije na čovječanstvo i djelovanje Crkve među ljudima kroz dugi niz vjekova bilo je uvijek veoma potrebno, jer je uvijek bilo onih, koji kao da su bili slijepi kod očitih činjenica. No taj apologetski rad kao da je danas još potrebiti. Jer danas protivnici Crkve tako se rado zalijeću na pitanje odnosa kršćanstva i kulture, dotično htjeli bi upozoriti kako je kršćanstvo u dugoj svojoj historiji malo učinilo za podizanje čovjeka. Veliku je dakle uslugu učinio hvarski biskup cijelom našem narodu, što mu je u kratkom prikazu

iznio najznačajtije činjenice koje bjelodano govore kako upravo kršćanstvo i katoličku vjeru ide zasluga i za moralno i za društveno pridizanje i čovjeka pojedinca i cijelih naroda. Koliko je knjižica pregledno podijeljena, jasno govore ovi nekoji naslovi iz nje: Dostojanstvo čovjeka. Poganski svijet. Što je ropstva? Položaj žene i djece. Siromasi i nevoljnici. Obnovljenje čovječanstva po Kristu. Pravo čovjekoljublje. Prava sloboda savjesti. Najveći dobročinitelj roda ljudskoga. Ovoj zlatnoj knjižici suvišna je svaka preporuka.

Svagdanji poklon presv. oltar. Sakramentu, Euharistijski molitvenik. Priredio Msgr. Dr. Ferdo Rožić. Izdalo Društvo sv. Jeronima u Zagrebu. str. 352 i slika. Spretni oblik 8 na 12 cm. Dobar papir i čitki slog. Uvez crno sa zlatnim natpisom i svilena vrpca za kazalo. Cijena 15.— dinara. Jeronimski članovi koji uzmu ljetošnje izdanje dobiju molitvenik za 10 dinara.

Molitvenik sadržaje ponajprije svagdanje poklone poredane po danima u tjednu, a za svaki dan po sedam poklona, tako, da, pobožnost može biti zaista raznolika. Zatim je slušanje sv. Mise po n ezinim glavnim djelovima. Onda su p o s e b n e m o l i t v e na čast Presv. Tijela i Krvi. Slijedi kratka p o u k a o Presv. Oltar. Sakramentu. A da molitvenik bude zgodan i za opću porabu dodane su ta kraju i druge glavne potrebne molitve i još izbor pjesama.

Novi Jeronimski molitvenik »Svagdanji poklon« zaslužuje u svakom pogledu, da se nađe u ruci vjernika i proširi u što većem broju u hrvatski narod.

»Lijepa Naša« gluma u jednom činu o postanku hrvatske himne, od prof. Antuna M a t a s o v i ć a. (Za 7 muških lica). Scenarij jednostavna starinski namještena soba zagorske kurije. Trajan e igre oko tri četvrt sata. Uz igru se mogu zgodno pjevati starinske rodoljubne pjesme i budnice). Izdanje jeronimske Knjižnice Društvene pozornice, Zagreb Trg kr. Tomislava 21. Cijena Din. 10.— (Za pravo izvođenje treba nabaviti tri istiska).

Ova izvorna pučka gluma, koju je napisao iskusni prosvjetni radnik i režiser mnogih kazališno-dobrovoljačkih priredbi, popunja znatan manjak repertoara ove vrste i vrlo će dobro poslužiti našim raznim rodol ubnim slavama. Prednost je te glume, što iako je neke vrste prigodnica i pisana za pučku pozornicu, ona je ipak rad književtika, dakle pisana književnim ukusom. Matasovićeva »Lijepa Naša« zgodna je i vrijedna, da je izvedu sve razne kazališne družine hrvatskih prosvjetnih društava, jer je ona rodoljubna poučna i sigurno će se svidjeti.

Dr. S. Hren: »Najveći prijatelj«. Jeronimska Dinar-Štampa, Zagreb 1936. Cijena 1 dinar.

Jer je istina ona narodna da se u nevolji poznaju prijatelji, to je razmatranje o pravom prijateljstvu u današnje vrijeme velikih nevolja zaista potrebno. To razmatranje je upravo i nužno, jer se sa sviju strana javljaju nazovi »prijatelji«, koji žele iskoristiti tuđu nevolju, a ne pomoći, pa treba razlikovati lažne od pravih prijatelja. A ne tiče se to samo pojedinca čovjeka, nego i čitavih staleža i čitavih naroda. Najnovija knjižica dr. Hrena jedno je lijepo i toplo pisano razmatranje koje valja da pročita što veći broj čitača, ono je pače vrlo zgodno štivo za Društvo Katoličke Akcije i podloga za duhovne razgovore.

»Jeronimsko svijetlo«, tako se zovu skupnim imenom te vjersko propagandne knjižice po dinar, treba da se šire u velikim masama u narodu to je naročita želja naših biskupa, koji su dali pobudu za ostutak te dinar-štampe i izdavanje povjerili Društvu sv. Jeronima. Širitelja jeronimskih knjižica po dinar treba što više. To je najbolji i razmjerno najlaglji apostol dobre štampe.

Naša izdanja

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini**, dominikanka, zaztitnica prve sv. Pričesti. — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . . . . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti.** — Život najvećeg njemačkog mistika, br. Henrika Suzona. — — Otmjen sadržaj i oprema . . . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje**, stručno filozofsko djelo, 8°, strana 246 . . . . D 50

Fr. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda**, osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki**, život novog sveca dominikanskog Reda . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

M. Gillet O. P.: **Tendencija današnje intelektualne omladine** . . . . D 3

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** . . . . D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** . . . . D 5

D. V. Mut: **Naprijed za križem** . . . . D 8

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade „Istina“

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.